

Sygn. akt I Ca 180/13

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie SSO Elżbieta Zalewska – Statuch

SSO Joanna Składowska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 roku w Sieradzu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Banku Spółdzielczego z siedziba w P.

z udziałem A. K.

o wpis ostrzeżenia

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 28 stycznia 2013 roku w sprawie dz. kw 3701/12

postanawia:

oddalić apelację.

Sygn. akt I Ca 180/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 28 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Sieradzu utrzymał w mocy dokonany przez referendarza sądowego wpis wzmianki

o wszczęciu egzekucji przeciwko A. K. przez wierzyciela (...) Bank Spółdzielczy z siedzibą w P. uznając, że toczące się przed Sądem Rejonowym w Turku postępowanie przeciwegzekucyjne - z powództwa dłużnika będącego właścicielem nieruchomości objętej księgą wieczystą w której wpis został dokonany - nie ma znaczenia w tej sprawie.

Sąd Rejonowy wskazał, że dopiero prawomocne orzeczenie wydane w sprawie zainicjowanej przez dłużnika mogłoby mieć wpływ na przebieg prowadzonej egzekucji, a tym samym stanowić podstawę do dokonania zmian w dziale III księgi wieczystej.

Z rozstrzygnięciem Sądu nie zgodził się dłużnik zaskarżając postanowienie w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie wniosku. Skarżący w treści apelacji w obszerny sposób wywodził, iż nie ponosi winy za swą sytuację finansową i zadłużenia, gdyż konieczność ratowania przez niego swego życia i zdrowia stanowiła wartość nadrzędną, zmuszająca go do pożyczania pieniędzy. Wniósł o całkowite umorzenie przez

Sąd wszystkich jego długów wobec banków i zasądzenie należnego mu odszkodowania i zadośćuczynienia w wysokości 600 000 zł.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wbrew poglądom apelującego zaskarżone postanowienie odpowiada prawu.

Przede wszystkim należy wskazać, iż zgodnie z art. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece księgi wieczyste prowadzone są w celu ustalenia stanu prawnego nieruchomości, ponieważ zasadniczym celem i główną funkcją ksiąg wieczystych jest zagwarantowanie bezpieczeństwa obrotu nieruchomościami.

Księga wieczysta ustala stan prawny nieruchomości i uzasadnia domniemanie prawdziwości, że ujawnione w niej prawo jest zgodności z rzeczywistym stanem prawnym (art. 3 ustawy o księgach wieczystych).

Z uwagi na powyższą funkcję postępowanie wieczystoksięgowe jest postępowaniem sformalizowanym, w którym zgodnie z art. 626⁸ § 1 i 2 kpc Sąd w granicach określonych tym przepisem wniosek o wpis w księdze wieczystej bada, czy określony dokument mający stanowić podstawę wpisu spełnia wymagania co formy (określone w art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece - t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 124, poz. 1361 ze zm.), jak również czy czynność prawna zawarta w dokumencie w świetle właściwych przepisów prawa materialnego mających zastosowanie do tej czynności prawnej wywołała skutki prawne uzasadniające dokonanie wpisu w księdze wieczystej zgodnie z wnioskiem.

Z powyższego wynika, że sąd wieczystoksięgowy nie jest powołany do rozpoznawania sporów związanych z prawami do nieruchomości ujawnionymi w księgach wieczystych, a tym samym do prowadzenia tym zakresie jakichkolwiek ustaleń, lecz jedynie ogranicza badanie zasadności złożonego wniosku o wpis w księdze wieczystej do badania treści księgi wieczystej i treści dokumentów załączonych do wniosku.

Z analizowanego przepisu wynika m.in. zakaz prowadzenia przez sąd wieczystoksięgowy postępowania dowodowego wykraczającego poza badanie dokumentów załączonych do wniosku o wpis w księdze wieczystej.

Zatem kontrola zaskarżonego orzeczenia dokonywana przez sąd drugiej instancji na skutek wniesionej apelacji powinna być ograniczona tylko do tego, czy w świetle dokumentów załączonych do wniosku i którymi dysponował sąd pierwszej instancji, była podstawa do dokonania bądź odmowy wpisu, zgodnie z wnioskiem o wpis w księdze wieczystej. Ocena ta nie powinna być dokonywana w oparciu o inne dowody niż te, którymi dysponował sąd pierwszej instancji (por. orzeczenie SN z dnia 27.04.2001 r., III CKN 354/00, OSNC z 2001 r., z. 12, poz. 183, orzeczenie SN z dnia 5.10.2005 r., II CK 781/04, niepublik.).

Apelujący ograniczył się natomiast do podniesienia zarzutów związanych z prawem Banku do dochodzenia przeciwko niemu wierzytelności w drodze postępowania egzekucyjnego, które w postępowaniu wieczystoksięgowym nie mają znaczenia, ponieważ kontrola prawidłowości podjętej przez Sąd Rejonowy czynności dokonywana jest wyłącznie w oparciu o te same dowody, którymi dysponował Sąd I instancji, a w tym zakresie skarżący nie wskazuje na jakiegokolwiek uchybienia sądu.

Sąd na podstawie art. 924 § 1 kpc musi wpisać wzmiankę o wszczęciu egzekucji na podstawie wysłanego dłużnikowi wezwania do zapłaty jeżeli taka egzekucja została wszczęta, natomiast okoliczność związana z tym czy i w jakim zakresie wierzycielowi przysługuje egzekwowana wierzytelność nie może być przedmiotem rozważań sądu w postępowaniu wieczystoksięgowym., gdyż nie jest on sądem do tego właściwym.

Rozpoznawaniem sporów zajmują się Wydziały Cywilne a nie Wydziały Ksiąg Wieczystych.

Powyższe oznacza, że Sąd Rejonowy Wydział ksiąg Wieczystych w S. nie mógł badać kwestii związanych z zadłużeniem skarżącego.

Podobnie jeżeli skarżący domaga się zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienie to takie żądanie powinien zgłosić w pozwie złożonym do Wydziału Cywilnego a nie w treści apelacji, gdyż ta służy jedynie kontroli prawidłowości zaskarżonego orzeczenia i nie inicjuje innych postępowań.

Z uwagi na treść art. 626¹ kpc Sąd II instancji rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym a wobec braku uzasadnionych podstaw na podstawie art. 385 w związku z art. 13 § 2 kpc apelację oddalił.